

In bovenstaande bloemstengels zijn drie portretten verborgen. Ziet ge ze? Wie zijn het? — Voor hen, die tevergeefs zoeken, hopen we in een volgend nummer de duidelijke aanwijzing te geven.

EEN WOORD VAN ONZE KONINGIN

BIJ GELEGENHEID VAN HET LAATSTE KERSTFEEST, toen Hare Majesteit Zelf deelnam aan het uitreiken van de geschenken, heeft Zij ook Zelf de gasten toegesproken. In „De Standaard” van j.l. Zaterdag wordt ons dit verteld. Zij moet hebben gezegd, dat Zij bijzonder gaarne op Het Loo vertoeft, en daar vooral in het voorjaar tusschen de bloemperken wandelt, om te zien, hoe de bloemknoppen zwellen, en eindelijk haar kelkjes ten hemel heffen als een stille bede tot Hem, Die het aardrijk zoo heerlijk een tooi schonk. Hoeveel te meer — zoo vervolgde H. M. — moest het hart der menschen vervuld zijn van lof en dank bij de herdenking van het feit, dat de Heere God ons Zijn Zoon geschonken heeft tot een Zaligmaker voor onze zonden.

DE MOEDER HAARS VOLKS

DAAR STOND EEN EENZAAM MAN OP een van onze dijken, die zich als een strekdam uitrekte in de onmetelijke waterplas. Hij was een buitenlander; en de portefeuille onder zijn arm en de notities, die hij maakte, wezen het uit, dat hij de verslaggever was van een der grootte buitenlandsche bladen.

Hij zag enkele mannen vóór zich uit wandelen; soms bleven zij staan, den dijk inspecteerend. Zij waren niet alleen, er was een hooge Vrouwe in hun midden,

Zij deden onderzoek naar de sterkte van den dijk met een bezorgden blik, en de hooge Vrouwe, die zich in hun midden bevond, toonde eenzelfde zorg.

Het was bitter koud, maar die mannen dachten niet aan de koude, en de hooge Vrouwe in hun midden evenmin. Maar de zorg teekende aller gelaat. Ja, de zorg lag op het gelaat van de hooge Vrouwe; zorg en kommer; want haar hart was vol ontferming om de ongelukkigen, die door den waterwolf waren overrompeld.

De eenzame man was een wakkere verslaggever. Den ganschen dag was hij in de weer. En toen de dag daalde, in de schemering van den avond, zag hij, op een ander punt staande, een roeiboot met kracht optornen tegen den schuimenden vloed. Hij had de roeiers nog nooit gezien, maar die hooge Vrouwe had hij meer gezien — in den voormiddag.

Zij zat midden tusschen de roeiers in. Haar gebaren verrieden een groote vastberadenheid en zij scheen met de roeiers te spreken, hetgeen niet zoo gemakkelijk ging, want een sterke wind gierde over de grauwe watervlakte.

Den volgenden dag bezocht de vreemde man de bewoners van een overstroomd dorp, en wéér zag hij die hooge Vrouwe. Zij had rechts en links de armen uitgeslagen om de schouders van een paar van haar jongens. Zoo noemde zij haar zee-soldaten, en ze droegen Haar, de Landsvrouw, veilig door den bruisenden stroom. Toen lachte zij... En zóó bereikte zij het dorp. En sprak met de zwaar getroffen bewoners, met de ouden en de jongen 'en vooral met de kranken. Nu lachte zij niet meer; in haar stem klonk een teedere erbarming. Zij leed met de lijdenden. Zij weende met de weenenden. Zij troostte allen. En een zachtglanzend licht viel in de duisternis van jammer en ellende....

Toen vroeg de vreemde verslaggever, in gebrekkig Nederlandsch, wie die hooge Vrouwe was. En de dorpingen antwoordden met verbazing: „Kent u haar niet, meneer? Het is onze Koningin. Waar ellende is en kommer en nood, daar is zij te vinden — zij is de Moeder haars Volks!”

☒ Hij vroeg naar den bekenden weg. Toen hij de Landsvrouw voor den eersten keer in 't oog kreeg, was 't hem reeds gezegd, wie zij was; maar hij wilde de gemoedsstemming van deze menschen leeren kennen, en daarom vroeg hij 't.

De Moeder haars Volks...

Overall waar hij kwam, was men vol over het bezoek van deze hooge Vrouwe.

Alle menschen, van wat rang of stand ook, konden er maar niet over uit. Hoe dicht hadden ze bij haar gestaan, haar de hand gegeven, met haar gesproken!

Letterlijk of in synoniem hoorde de verslaggever talloze malen de uitdrukking: „Ze stond als een moeder tusschen ons in.” En als dat gezegd werd, blonken er tranen in de oogen.

„Als je zoo dicht bij de Koningin staat,” zei een spoorwegaarbeider, „dan wordt je anders in je binnenste, dan klopt het hart anders en luider dan gewoonlijk. Mijn roode kameraden zeggen het zoo niet, maar ze zijn precies eender. En 't is waarlijk geen wonder. Wat een moedige Vrouw, en wat een hart voor haar volk.”

Onze geschiedenis kent den Vader des Vaderlands. En thans ontmoeten wij de Moeder des Volks. Dat is haar eere naam. Zij had geen rust in haar Paleis; de liefde tot haar volk dreef haar met onweerstaanbaren drang naar de oorden van jammer en ellende; daar moest ze zijn — zoekt de moeder niet het kind op, dat het meest haar hulp noodig heeft?

☒ Haar oor heeft meer gehoord dan die jammerkreten. Ze beluisterde de stem des Almachtigen in het bruisen der wateren; zij ijldde naar haar Paleis, om ons volk op te roepen tot het gemeenschappelijk gebed; en weer ijldde zij in spijt van het barre wintergetij naar een nieuw gebied van overstrooming; en voor den derden keer heeft zij het gedaan, dagen achtereen. En zij zal het opnieuw doen, opnieuw, als de nood het eischt, want zij is de Moeder haars Volks, en deelt in onze smart, in onzen tegenspoed.

Maar zoo willen wij dan ook deelen in haar vreugde, waar haar het glanzend zilver van een vijf-en-twintig jarig huwelijksleven tegenstraalt.

Nu scharen wij ons dichter om den Troon; en het rijst op uit onze ziel, uit ons innerlijkst bewustzijn:

Heil U, Koningin!

Heil U, Koninklijke Hoogheid!

Heil U, Prinses Juliana!

Al wat liefelijk is en al wat blijdschap en vreugde brengt, — het krone den zilveren bruiloftsdag!

Lof en dank zij onzen God gebracht! En Hij zegene dit vorstelijk huwelijk met Zijn rijksten zegen, tot in lengte van dagen!

Het getrouwe Volk der Nederlanden omringt uw Troon, o Koningin. Gij weet het; Gij ziet het. Dit volk brengt U zijn heilgroet op den doorluchtigen dag uwer zilveren bruiloft. En als een sterke muur willen wij uw Troon beschermen tegen alle duistere machten.

☒ Heil U, Moeder des Volks!

L. PENNING

